

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/105/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115213607
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1115213607.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Sádovského a JUDr. Romana Majerského v právnej veci žalobkyne: F. L. A., Z. XX. XX. XXXX, B. Š. R.. Č.. X/XXXX, B., proti žalovanému: CVENGROŠ, spol. s r.o., Bukureštská ul. č. 3, Bratislava, IČO: 35 907 444, zastúpený splnomocnenkyňou: JUDr. Ľubica Adamusová, nar. 28. 03. 1954, bytom Björnsonova ul. č. 6, Bratislava, o určenie neplatnosti právneho úkonu, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 24. mája 2016, č. k. 6C/70/2015 - 150, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu zamietol **p o t v r d z u j e .**

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Bratislava I súdny poplatok vo výške 99,50 eur v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, **z r u š u j e .**

Žalovanému **p r i z n á v a n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia absolútnej neplatnosti právneho úkonu - rozhodnutia vlastníkov bytov na A. R.. Č.. X V. B. zo dňa 06. 10. 2014, ktorým bola odsúhlasená dražba jej bytu bez jej súhlasu, žalovanému nepriznal náhradu trov konania a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Bratislava I súdny poplatok vo výške 99,50 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 14 ods. 8, § 15 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, § 583 Občianskeho zákonníka a vecne zánikom práva žalobkyne domáhať sa neplatnosti rozhodnutia vlastníkov bytov a nedostatkom pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Uviedol, že medzi stranami nebolo sporným, že dňa 06. 10. 2014 sa uskutočnila schôdza vlastníkov bytov a nebytových priestorov na A. R.. Č.. X V. B., ani skutočnosť, že sa uvedenej schôdze zúčastnila aj žalobkyňa a prítomní vlastníci odsúhlasili, že pohľadávka voči žalobkyni sa bude vymáhať formou dobrovoľnej dražby jej bytu s tým, že žalobkyňa ako prehlasovaná vlastníčka bytu mala podľa § 14 ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z. právo obrátiť sa do 30 kalendárnych dní od oznámenia o výsledku hlasovania na súd, avšak svoje právo uplatnila až na pojednávaní dňa 24. 05. 2016, a preto jej právo v zmysle ust. § 583 Občianskeho zákonníka zaniklo. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, že aj v prípade, ak by žalobkyňa podala návrh na súd v stanovenej lehote, tak žalovanému nesvedčí pasívna legitímácia v konaní, ktorá vyjadruje postavenie účastníka konania v hmotnoprávnom vzťahu (niekedy v procesnoprávnom vzťahu) a v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní s tým, že strana sporu, ktorá je

nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (záväzku), má pasívnu legitímáciu. Poukázal na skutočnosť, že vecná legitímácia sa na začiatku konania tvrdí a súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, preto ak sa to v konaní nedokáže, žalobu zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom pasívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorého žalobca za žalovaného neoznačil. Uviedol, že prejav vôle vlastníkov realizovaný formou písomného hlasovania má v prípade prijatia konkrétneho návrhu, o ktorom sa hlasuje, vždy formu rozhodnutia (uznesenia), ktoré prijímajú samotní vlastníci bytov, avšak žalovaný - správca, je len formou správy, ktorú si vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome zvolili na účel správy ich spoločného majetku s tým, že právny vzťah medzi vlastníkami bytov a nebytových priestorov v bytovom dome a správcom je regulovaný primárne ustanoveniami zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a zmluvou o výkone správy, pričom správca vykonáva správu domu samostatne v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome na ich účet a je oprávnený konať pri správe domu za vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome pred súdom (§ 8b zákona č. 182/1993 Z. z.), a preto môže vykonávať činnosti vymedzené zákonom (obstarávanie služieb a tovaru, prevádzka, údržba, udržiavanie spoločných častí domu, služby spojené s užívaním bytu, vedenie účtu, vymáhanie škody a iné činnosti, ktoré bezprostredne súvisia s užívaním domu), teda je subjekt odlišný od vlastníkov a z tohto dôvodu nemá ani oprávnenie spojené s hlasovaním na schôdzkach vlastníkov, okrem prípadu, ak by spravoval byt alebo nebytový priestor, alebo vlastnil v dome takýto priestor. Poukázal na skutočnosť, že nakoľko žalovaný nie je vlastníkom bytu ani nebytového priestoru v bytovom dome, je iba správcom bytového domu a na hlasovaní sa aktívne nezúčastnil, pričom z ust. § 14 ods. 8 zákona č. 182/193 Z. z. nepochybne vyplýva, že prehlasovaný vlastník, teda žalobkyňa, nemá svoj návrh smerovať voči správcovi domu, ale proti tým vlastníkom bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, ktorí žalobkyňu prehlasovali (§ 14 ods. 6 zákona č. 182/1993 Z. z.), nie je v konaní pasívne legitimovaný, keďže nie je nositeľom hmotného práva, ktoré bolo predmetom tohto konania. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a vecne úspechom žalovaného v spore, ktorý si náhradu trov konania neuplatnil, a preto mu náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie o povinnosti žalobkyne zaplatiť súdny poplatok odôvodnil právne položkou č. 1 písm. b) zákona č. 71/1992 Z. z. a vecne tým, že žalobkyňa spolu s podaním návrhu neuhradila súdny poplatok, a preto jej uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podaný návrh vo výške 99,50 eur.

2.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa a uviedla, že súd prvej inštancie bol od 21. 10. 2014 (sp. zn. 9C/191/2014, 37Cb/157/2014, 25C/166/2015 a následne po dražbe aj v konaní pod. sp. zn. 11C/183/2015 a vlastne iba naťahoval čas tým, že potrebuje vysvetliť zásadné skutočnosti, ktoré súd vôbec nepreveroval - spôsobil iba prietahy v konaní pod rúškom objasňovania stavu) nečinný, kedy uplatnila návrh na vyhlásenie neplatnosti rozhodnutia niektorých vlastníkov bytov zo dňa 06. 10. 2014 (prvý návrh na vyhlásenie absolútnej neplatnosti rozhodnutia vlastníkov bytov). Poukázala na skutočnosť, že neplatne založená spoločnosť vytvorila k dátumu 06. 10. 2014 dlh o 1.000 eur nižší ako bola výška jej sporenia v II. dôchodkovom pilieri v Allianz - Slovenská dôchodková správcovská spoločnosť, a.s. vo výške 5.600 eur, pričom v novembri 2014 bol dlh žalovaného naúčtovaný iba na jej byt s výškou súkromného dôchodkového sporenia s tým, že k dátumu dražby, t. j. 06. 08. 2015 bol dlh úplne identický s výškou týchto úspor, ktoré sa nikdy nadajú (doslovný opis, pozn. odvolacieho súdu) scudziť, a to vo výške 6.874 eur. Žalobkyňa v odvolaní uviedla, že sudkyňa JUDr. Mariane Harvancovej navrhla z dôvodu úspornosti, aby všetkých päť konaní spojila do jedného, pretože sa týkajú jednej a tej istej veci, avšak tento návrh bol pre ňu neprijateľný, pričom ako dôkazy svojich tvrdení o protiprávnosti rozhodnutia ostatných, tzv. vlastníkov bytov navrhla, aby súd riadne preskúmal platby v prospech žalovaného z jej účtu od roku 2004 až do 06. 10. 2014, ale sudkyňa neodsúhlasila ani tento návrh, ktorým by sa riadne preukázalo, kto hovorí pravdu a kto nie. Poukázala na skutočnosť, že od 01. 07. 2011 jej nie je umožnené pracovať, hoci pracovať chce a môže ihneď, má podozrenie, že osobné údaje aj práva prislúchajúce k dôchodku (do 30. 06. 2011 riadne odpracovala 22 rokov a 262 dní nepretržite od začatia štúdia na Právnickej fakulte Univerzity Komenského) boli scudzené v prospech inej osoby, ktorá pravdepodobne žije zo 400 eur alebo 330 eur mesačne, čo predstavuje hmotnú núdzu jednej osoby s dospelým dieťaťom. Uviedla, že mesačné zálohové platby vo výške 158 eur, ktoré na účet domu uhrádzala až do júna 2011 zodpovedajú bytu o výmere cca 130 m² podľa relácie Nové bývanie a čestne prehlásila, že od júla 2011 v plnej miere uhrádzala náklady na B. Č.. XX na X. X. L. na A. R.. Č.. X/XXXX V. B. vo výške 66 eur až 80 eur mesačne (jej núdza trvá 01. 07. 2011), elektrickú energiu uhrádzala vo výške až 32 eur za byt o výmere 45 m², avšak v rodičovskej nehnuteľnosti - byte o výmere 57 m² sú mesačné zálohové platby

na elektrickú energiu vo výške 13 eur, preto logicky usúdila, že asi trojnásobne uhrádzala elektrickú energiu aj mesačné zálohy na 3 byty, pričom iní vlastníci platili elektrickú energiu v dome na A. R.. Č.. X vo výške 15 eur a 11 eur, ale ona až trojnásobne s tým, že počas rekonštrukcie vykurovacieho systému domu v roku 2008 sa dozvedela, že platí za celú stúpačku s malými bytmi ako keby vlastnila dom s 11 izbami. Žalobkyňa v odvolaní poukázala na skutočnosť, že dňa 22. 08. 2013 (dom sa zatepil v júni a júli 2013) pod sp. zn. 20C749/2013 podala žalobu o náhradu škody za nesprávne (podvodne vedené) účtovníctvo domu a zámerné poškodzovanie jej bytu č. 10 tak, aby jeho hodnota bola znížená približne o 10.000 eur a dvakrát žiadala súd o urgentné vytyčenie pojednávania v roku 2014 a 2015, pričom išlo o prvú žalobu v poradí a tento spor je kľúčový pre odhalenie osôb, ktoré ovládajú dom na A.É. R.. Č.. X/XXXX V. B.. Poukázala na skutočnosť, že právo ES a EÚ nielenže neumožňuje, ale doslova zakazuje poškodzovať majetkové práva občanov v núdzi, do ktorej sa dostali na základe počínania svojich zamestnávateľov, a to Národnej banky Slovenska od roku 2003 (následne po vyplnení Bezpečnostného dotazníka Národného bezpečnostného úradu v septembri 2002) až do 30. 06. 2009 a Právnickej fakulty od 01. 02. 2011 do 30. 06. 2011. Vytkla súdu prvej inštancie, že pojednávanie nebolo vedené s cieľom skutočne prešetriť skutkový stav a objektívne posúdiť situáciu s platením na účet domu v UniCredit Bank, a.s., ktorá je dohliadaná českým bankovým dohľadom s tým, že sudkyňa jej uložila povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 100 eur, hoci priamo na pojednávaní si vypočula, že teraz žije z 330 eur mesačne iba vďaka rodine, priateľom a banke, pričom už dňa 07. 03. 2014 súd požiadala o generálne oslobodenie od súdnych poplatkov vo všetkých 18 prípadoch. Uviedla, že od apríla roku 2016 jej bývalý manžel prestal platiť na dospelé dieťa, ktoré ešte neukončilo štúdium na gymnáziu, keď od realizácie protiprávnej dražby dňa 06. 08. 2015 boli platby výživného vo výške nižšej ako bolo určené súdom dňa 18. 12. 1997 v sume 166 eur. Žalobkyňa v odvolaní namietla, že počínaním sudkyne, akceptovaním tvrdení žalovaného bez náležitého preskúmania stavu a nezaprotokolovaním všetkého podstatného, čo na pojednávaní uviedla, bolo zásadným spôsobom poškodené právo na spravodlivý a nestranný proces, tak ako bolo šliapané po jej právach vyplývajúcich zo zamestnaneckého pomeru v Národnej banke Slovenska od roku 2003 až do roku 2009 a druhý rok pôsobenia na Právnickej fakulte od júla 2010 do júna 2011 v pozícii výskumného pracovníka na Katedre medzinárodného a európskeho práva. Uviedla, že pozemok pod domom o výmere 250 m² nie je vysporiadaný a patrí Hlavnému mestu Slovenskej republiky s tým, že od roku 2003 - delegovanie úloh miestnej štátnej správy na samosprávy sú vopred vytipovaní občania oberaní o majetok spôsobom vyberania troj až štvornásobne navýšených zálohových platieb v prospech iba niektorých iných vlastníkov bytov, pričom v informačnom systéme samosprávy je jej byt evidovaný pod číslom 15, čo je úmyselný podvod s financovaním ďalších bytov, nakoľko v dome je iba 14 bytov. Poukázala na skutočnosť, že všetky byty v dome boli založené v prospech Hlavného mesta alebo v prospech bánk s tým, že záložné právo na jej byt dala vymazať v apríli roku 2011 po 13 rokoch financovania iných bytov a neplatičov domu, pričom úplne novým obyvateľom domu, ktorí bývajú v dome od roku 2011 a 2013, bolo umožnené zásadným spôsobom poškodiť majetok občana v núdzi, ale súd prvej inštancie odmietol preskúmať účtovníctvo domu od roku 2004 do 06. 10. 2014 a uspokojil sa s tvrdením žalovaného, ktoré sa nezakladá na pravde, nakoľko človek v núdzi predsa nebude financovať 3 až 4 ďalšie byty ako bolo zvykom postupne od roku 1998 až do 30. 06. 2011, do straty zamestnania na Právnickej fakulte Univerzity Komenského. Žalobkyňa v odvolaní uviedla, že v roku 2012 jej zomreli obaja rodičia, otec vo veku 84 rokov a mama vo veku 80 rokov, keď jej na základe počínania a rozhodovania dvoch notárov ako reprezentantiek verejnej moci nemusel byť k 20. 08. 2013 ani k 24. 01. 2014 vyplatený podiel z dedičstva identický s výškou vyplatených peňazí z protiprávnej dražby bytu, t. j. 61.383 eur (vyplatené k 22. 12. 2015, t. j. viac ako 3 roky po uplynutí zákonnej lehoty), pričom B. Č.. XX na A. R.. Č.. X/XXXX V. B. mal v auguste 2015 trhovú cenu približne 105.000 eur aj napriek jeho úmyselnému poškodzovaniu susedmi nad ňou (škoda odhadom asi 10.000 eur je riadne vymáhaná v konaní pod sp. zn. 20C/49/2013 z 22. 08. 2013). Uviedla, že nemá vedomosť o tom, že by na území Slovenskej republiky neplatila Ústava nášho štátu o dedení a rovnosti všetkých detí narodených v riadnom manželstve (platí rovnosť aj pre deti narodené mimo manželstva) s tým, že kvôli nesprávnemu výkonu verejnej moci prostredníctvom notárov nie je možné scudzovať vlastné byty občanov, ktorí sa pre úmyselné podvody svojich zamestnávateľov týkajúcich sa zdravotného poistenia a dôchodkového zabezpečenia ocitli vo veľkej finančnej tiesni, pričom ak súd zistí takéto závažné pochybenia zo strany notárov, zamestnávateľov a správcov nehnuteľnosti (je nevyhnutné preskúmať účtovníctvo domu a koľko peňazí prichádzalo na účet domu od roku 2004 do 06. 10. 2014), ktoré boli dotknutými občanmi dlhodobo financované (dom financovala od roku 1998 až do 30. 06. 2011), je nevyhnutné napraviť protiprávny stav, ako aj preskúmať konanie v zhode - nátlak zamestnávateľa, susedov a správcu ako jednoliatej skupiny. Poukázala na skutočnosť, že v trestnom práve sa vždy skúma motív počínania páchatelov, t. j. kto by takýmto nesprávnym rozhodnutím orgánov verejnej moci najviac získal, čím súdu prvej inštancie

náležite objasnila, že by mal napraviť protiprávny stav zámeny osobných údajov v prospech osôb, ktoré pravdepodobne žijú z 500 alebo 400 eur mesačne, pričom jej príjem v NBS bol vo výške približne 1.100 eur a na PF UK vo výške 700 eur s tým, že tieto dva pracovné pomery sa dajú veľmi jednoducho vykonávať aj súbežne a dosiahnuť tak príjem vo výške približne 1.900 eur, ktorý jej Národná banka Slovenska alebo niekto, kto je oprávnený určovať rozsah jej práv, neumožňuje mať od 30. 06. 2009, t. j. 7 rokov. Žalobkyňa v odvolaní uviedla, že protiprávny stav zámeny osobných údajov v informačnom systéme NBS a iných inštitúciách verejnej moci a finančného trhu je vedený pod sp. zn. 4C/18/2011 (dňa 03. 09. 2009 zmenila zdravotnú poisťovňu s účinnosťou od 01. 01. 2010), odvolanie podané v zákonnej lehote dňa 16. 10. 2013, o ktorom nebolo doposiaľ rozhodnuté (od 03. 09. 2009 uplynulo už takmer 7 rokov) s tým, že ak je občan obeťou ohovárania, osočovania a uvádzania nesprávnych údajov o jeho osobe, je

potrebné tento stav, ktorý začal v roku 2003 napraviť, pretože neistota v právnych vzťahoch je zničujúca a môže mať veľmi nepríjemné následky - má dospelú dcéru vo veku 20 rokov. Poukázala na skutočnosť, že celá situácia sa jej javí akoby sa stala obeťou nepríjemného šikanovania zo strany všetkých štátnych a verejných inštitúcií, vrátane súdov bez možnosti vedieť, čo vykonala, pretože je pre ňu úplne prirodzené poctivo pracovať, mať príjem adekvátny svojim znalostiam, zvyšovať si kvalifikáciu (PhD. štúdium na tému „Sudcovská tvorba práva“ trvalo od 28. 10. 2010 do 06. 12. 2012, bez možnosti ho riadne dokončiť, pracovný pomer trval len do 30. 06. 2011) a vlastniť aj viac nehnuteľností, teda tak ako sa správa normálny občan každého štátu EÚ a nikto jej nebude vnucovať opatrovníka zo strany vlastnej rodiny, ktorý koná proti jej záujmom od roku 1997, kedy sa z viny bývalého manžela rozviedla na základe jeho iniciatívy (skutočným dôvodom rozvodu bola nevera bývalého manžela na pracovisku), pričom ich dieťa malo v deň rozvodu iba jeden rok. Uviedla, že jej legitímne práva doposiaľ nie sú zo strany štátu náležite ochraňované, pričom škoda, ktorá jej vznikla nečinnosťou súdnej moci od 22. 08. 2013, najmä od 21. 10. 2014 predstavuje viac ako 60.000 eur, ale psychická trauma z neistoty a nátlaku zo strany zamestnávateľa, ktorá začala v roku 2003, sa nedá ani len vyčíslieť v peniazoch - ako sa dá vyčíslieť účet za potláčanie občianskych, politických práv a práv prislúchajúcich k pracovnému pomeru vrátane práva na súkromný dôchodok. Žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že práva, ktoré sa viažu k pracovným pomerom sa nedajú scudzíť, ale v jej prípade sa začalo ich potláčanie vo veku 32 rokov a teraz má 45 rokov, pričom od 01. 07. 2011 je jej bránené v prístupe k riadne platenému zamestnaniu, na ktoré je kvalifikovaná. Uviedla, že na Okresnom súde Bratislava I je od 22. 08. 2013 vedených približne 18 konaní, z ktorých ani v jednom nebolo doposiaľ rozhodnuté a konania sú vedené spôsobom neodhaľovania podvodov týkajúcich sa správy bytového domu na A. R.. Č.. X/XXXX V. B. počas finančnej tiesne, ktorá trvá od 01. 07. 2011.

3.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že súd prvej inštancie úplne zistil skutkový stav a vec správne posúdil, preto navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť s tým, že argumenty uvedené v odvolaní sa na vec nevzťahujú, pričom odvolanie neobsahuje predpísané náležitosti a nie je jasné čoho sa žalobkyňa domáha.

4.

Žalobkyňa sa k vyjadreniu žalovaného, ktoré jej bolo doručené dňa 12. 09. 2016, nevyjadřila.

5.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379 a § 378 ods. 1 C. s. p. (zák. č. 160/2015 Z. z. účinný od 01. 07. 2016, Civilný sporový poriadok), túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keďže nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem a rozsudok verejne vyhlásil dňa 13. decembra 2018 podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

6.

Podľa § 470 ods. 1 C. s. p. (zákon č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok, účinný od 01. 07. 2016), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7.

Podľa § 470 ods. 2 C. s. p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

8.

Odvolačný súd sa síce stotožnil s tvrdením žalovaného v jeho vyjadrení k odvolaniu žalobkyne, že v odvolaní výslovne neuviedla, v akom rozsahu rozhodnutie súdu prvej inštancie napáda, z akých dôvodov ho považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa domáha (odvolací návrh), t. j. odvolanie neobsahuje predpísané náležitosti podľa ust. § 363

C. s. p. (§ 205 ods. 1 O. s. p. účinného do 30. 06. 2016), avšak z jeho obsahu (§ 41 ods. 2 O. s. p., § 124 ods. 1 C. s. p.) možno vyvodiť, že odvolaním napáda rozsudok súdu prvej inštancie vo všetkých výrokoch z dôvodu, že súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav vecí, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), rozhodnutie súdu prvej inštancie stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.), a zároveň je z obsahu jej odvolania možné vyvodiť, že navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

9.

Z obsahu žaloby, ktorú žalobkyňa podala na súd prvej inštancie dňa 18. 05. 2015 a jej doplnení zo dňa 25. 05. 2015 a zo dňa 23. 11. 2015 vyplýva, že sa domáhala určenia neplatnosti rozhodnutia vlastníkov bytov na A. R.. Č.. X V. B. zo dňa 06. 10. 2014, ktorým bola bez jej súhlasu údajne odsúhlasená verejná dražba bytu č. 10 v jej vlastníctve.

10.

Podľa § 14 ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení účinnom do 31. 10. 2018, prehlasovaný vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome má právo obrátiť sa do 30 kalendárnych dní od oznámenia o výsledku hlasovania na súd, aby vo veci rozhodol, inak jeho právo zaniká. Ak sa vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome nemohol o výsledku hlasovania dozvedieť, má právo obrátiť sa na súd najneskôr do troch mesiacov od hlasovania, inak jeho právo zaniká. Prehlasovaný vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome sa môže zároveň na príslušnom súde domáhať dočasného pozastavenia účinnosti rozhodnutia vlastníkov bytov a nebytových priestorov podľa osobitného predpisu. Pri rovnosti hlasov, alebo ak sa uznášania schopná väčšina podľa odsekov 3 a 4 nedosiahne, rozhoduje na návrh ktoréhokoľvek vlastníka bytu a nebytového priestoru v dome súd. Platné rozhodnutia sú záväzné pre všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Zmluvy a ich zmeny schválené vlastníckymi sú záväzné pre všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, ak ich za vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome podpísala nimi splnomocnená osoba.

11.

Citované zákonné ustanovenie v znení účinnom do 31. 10. 2018 upravuje prostriedok právnej ochrany prehlasovaných vlastníkov bytov v prípade hlasovania na schôdzi vlastníkov (§ 14 ods. 1 zákona), písomného hlasovania (§ 14 ods. 7 zákona) alebo hlasovania zhromaždenia (§ 14 ods. 9 zákona). Z tohto ustanovenia je potrebné odvodiť aj okruh pasívne legitimovaných subjektov v takomto súdnom konaní a nakoľko tvorcom prejavu vôle, ktorý sa transformuje do podoby rozhodnutí prijatých hlasovaním vlastníkov, sú samotní vlastníci bytov a nebytových priestorov, ktorí sa mohli zúčastniť hlasovania, len títo môžu byť žalovanými subjektmi v spore podľa § 14 ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z., pretože iba ich prijaté rozhodnutia právne zaväzujú, t. j. vyplývajú z nich pre vlastníkov bytov práva a povinnosti.

12.

V prípade, ak sa vlastník bytu domáha právnej ochrany postupom podľa § 14 ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z. je nevyhnutné, aby žaloval všetkých ostatných vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome bez ohľadu na to, či sa hlasovania zúčastnili, alebo ako hlasovali, pretože právo hlasovať a tým realizovať svoje právo zúčastňovať sa na správe domu a hlasovaním rozhodovať ako spoluvlastník o všetkých veciach, ktoré sa týkajú správy domu, spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, spoločných nebytových priestorov, príslušenstva a pozemku, má v zmysle § 14 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. iba vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome a prijaté rozhodnutia hlasovaním zaväzujú všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Ak to tak nie je a žaloba smeruje voči správcovi domu, ktorý v zmysle § 8 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. iba spravuje bytové domy, nie je žalovaný pasívne vecne legitimovaný v spore, nakoľko nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti vyplývajúcej z právneho predpisu.

13.

Odvolací súd považuje za nutné uviesť, že na to, aby sa niekto stal stranou v spore, netreba, aby bol účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorý v spore ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v civilnom procesnom práve užíva pojem vecná legitimácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitimácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitimácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitimácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide.

14.

Súd prvej inštancie dospel k nielen k správne právnemu záveru o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného v spore, pre ktorý bolo nevyhnuté žalobu zamietnuť, ale správne skonštatoval, že žalobkyňa právo domáhať sa určenia neplatnosti hlasovania vlastníkov bytového domu uplatnila po zákonom určenej lehote 30 kalendárnych dní od oznámenia o výsledku hlasovania, t. j. jej právo prekludovalo (zaniklo), nakoľko je nesporné, že hlasovanie vlastníkov sa uskutočnilo dňa 06. 10. 2014, avšak nedostatky žaloby podanej na súd prvej inštancie dňa 18. 05. 2015 (224 dní po hlasovaní) odstránila až na pojednávaní dňa 24. 05. 2016 (596 dní po hlasovaní), kedy súd prvej inštancie pripustil uznesením zmenu petitu žaloby, pričom žalobkyňa žalobu nepodala ani do 3 mesiacov, ak by sa ako vlastníčka bytu nemohla o výsledku hlasovania dozvedieť, čo však v konaní ani netvrdila.

15.

Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí.

16.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že žalobkyňa si nespĺnila nielen dôkaznú povinnosť, nakoľko v konaní vôbec nepredložila zápisnicu o hlasovaní vlastníkov bytov zo dňa 06. 10. 2014, z ktorej by konkrétne vyplývalo hlasovanie, ktorého neplatnosti sa žalobou domáha, ale v konaní okrem dôkazov navrhovaných na pojednávaní dňa 24. 05. 2016, s meritom veci absolútne nesúvisiacich, ani netvrdila a tým nepreukazovala skutkové okolnosti, z ktorých by bolo možné eventuálne vyvodiť akýkoľvek dôvod neplatnosti hlasovania vlastníkov bytov.

17.

Pozornosti odvolacieho súdu neunikla skutočnosť vyplývajúca z obsahu spisu, že žalobkyňa sa prostredníctvom viacerých (18) žalôb podaných na Okresný súd Bratislava I domáha súdnej ochrany, pričom z obsahu spisu vyplýva, že na označenom súde sa pod sp. zn. 9C/141/2014 vedie od 21. 10. 2014 konanie s totožným predmetom, ktorého stranou je žalobkyňa, avšak pre nedostatky podanej žaloby z nej jednoznačne nevyplýva, že obchodná spoločnosť CVENGROŠ, spol. s r.o. je žalovanou v spore, nakoľko žalobkyňa doposiaľ určito a nezameniteľne neoznačila stranu sporu (v žalobe zo dňa 21. 10. 2014 neuvádza žiadneho žalovaného, v doplnení žaloby zo dňa 04. 05. 2015 uvádza, že žalovanými sú vlastníci uvedení na liste vlastníctva Č.. XXXX, ale v podaní zo dňa 17. 05. 2016 už uvádza, že žalovaným je CVENGROŠ, spol. s r.o., ale aj P.I. Consulting s.r.o.), čím neboli splnené všetky podmienky existencie prekážky začatého konania v tej istej veci (rovnaké strany sporu, rovnaký predmet konania a rovnaké skutkové okolnosti, od ktorých sa odvodzuje právo), ktorá by bránila tomu, aby na súde prebiehalo iné konanie v tej istej veci a konanie o návrhu, ktorý bol podaný neskôr je nevyhnutné podľa § 161 ods. 2 C. s. p. (§ 104 ods. 1 O. s. p.) zastaviť.

18.

Odvolací súd sa zo všetkých uvedených dôvodov v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúcim všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 C. s. p., keď žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa nebol prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal a následne takto riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, tzn., že na správne zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce zákonné ustanovenia, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd tento rozsudok vo výroku, ktorým žalobu zamietol ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

19.

Z obsahu odvolania žalobkyne vyplýva, že odvolaním napadla aj výrok, ktorým jej bola uložená povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Bratislava I súdny poplatok vo výške 99,50 eur z dôvodu, že už na pojednávaní dňa 24. 05. 2016 uviedla, že žije z 330 eur mesačne, a to iba vďaka rodine, priateľom a banke, ktoré možno svojim obsahom považovať za žiadosť o priznanie oslobodenia od súdneho poplatku za návrh na začatie konania (žalobu), pričom žalobkyňa doručila súdu prvej inštancie dňa 06. 12. 2016 vyplnené Tlačivo pre dokladovanie pomerov strany konania (za účelom rozhodnutia o žiadosti na oslobodenie od súdneho poplatku za odvolanie), z ktorého vyplýva, že je rozvedená, stará sa o nezaopatrenú dcéru, od 14. 11. 2011 je registrovaná ako uchádzačka o zamestnanie na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava I, spláca záväzky v bankách mesačne v sume približne 75 eur a nakoľko jej bolo uznesením súdu prvej inštancie zo dňa 15. decembra 2016, č. k. 6C/70/2015 - 195 priznané oslobodenie od súdneho poplatku za odvolanie proti rozsudku zo dňa 24. mája 2016, č. k. 6C/70/2015 - 150 vo výške 199 eur, je nesporné, že už dňa 24. 05. 2016 (dátum vyhlásenia rozsudku) jej pomery odôvodňovali v zmysle § 254 ods. 1 C. s. p. aj oslobodenie od súdneho poplatku za žalobu vo výške 99,50 eur, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku, ktorým uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 99,50 eur podľa § 389 ods. 1 písm. d) C. s. p. zrušil, pretože dôvody, pre ktoré bolo vydané, neexistovali.

20.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 262 ods. 2 C. s. p. tak, že žalovanému úspešnému v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov konania v

plnej výške s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).